

ИЛИЯ ВОЛЕН
ЕДНАКВИ ИМЕНА

chitanka.info

Нали знаете, много от децата носят имената на бабите си, на дядовците си и така понякога се получава цяла плетеница от две имена. Аз се казвам Иван Стоянов Иванов Стоянов и така нататък. Добре, но когато тръгнах на училище, оказа се, че и друг в нашето отделение се казва Иван Стоянов Иванов Стоянов и така нататък. Учениците, пък и учителите често си правеха шеги с нашите еднакви имена. Учителят ще извика, както си седи на катедрата:

— Иван Стоянов! — и ще продължава да си гледа в дневника.

Ние с моя съименник ще се спогледаме, ще се поразмърдаме и станем прави и двамата. Учениците ни гледат и се смеят, учителят ни гледа и се смее.

Друг път някой от по-големите ученици ще отвори вратата на отделението ни и ще извика:

— Иван Стоянов! Търсят го отвън!

Или:

— Иван Стоянов! Вика го главният учител.

Ние пак се споглеждаме, колебаем се известно време и се втурнем и двамата навън, като се блъскаме кой пръв да мине през вратата.

Разбира се, никой не ни търси.

Нека да се похваля — бях силен ученик. Като получехме новите учебници — изчитах ги целите от началото до края; дори и взимах читанките на по-големите, та и тях изчитах. И когато учителят ни предложи да се запишем за едно илюстрирано детско списание, аз плаках на баща си, обещах му, че ще изкарам да паса биволите по Великден, пък той ще си остане за големия празник в село и... ме абонираха за това списание. Всичко това добре, но при последния голям сняг изстинах на пързалката и известно време не ходих на училище. През това време дошъл нов брой от любимото списание и разсипиите го дали на моя двойник. Като се върнах в училището, с намесата на учителя съименникът ми върна списанието. Но, боже мой, баща му беше късал от него за цигари, а той самият беше избол очите на някои илюстрации, на момчетата сложил мустаци — на момичетата — бради.

Дотук — как да е. Но един ден се изтъпани разсилният от общината и съобщи на учителя:

— Кметът вика в общината Иван Стоянов.

Учителят не можа да се разбере с разсилния, видя се в чудо и ни изпрати и двамата.

Една бабичка бе се оплакала на кмета, че Иван Стоянов, момчето на Стоян Иванов Стоянов, редовно крадял яйца от полозите й. Кметът като не можа да се оправи с нас, удари ни по една плесница, подържа ни малко в мазето при плъховете и ни пусна. Аз плаках пред баща си, пред учителя, викаха повторно и нас, и бабичката в общината, удариха още един шамар на моя съименник, извиниха се на баща ми и си отидохме.

Това, което разреши въпроса с нашите еднакви имена, се случи в края на учебната година.

Както се похвалих в началото, аз бях силен ученик и преминах с шест. Моят двойник — на половина, с три. Баща му го бил за тройката, той плакал и се оправдавал, че са ни разменили свидетелствата — неговото на мене, моето на него. Пак разправии, баща му идва вкъщи у нас, ходи до главния учител. Главният учител ни извика със свидетелствата, скъса ги и написа моето: Иван Стоянов Първи, а неговото Иван Стоянов Втори.

По-големите ученици се шегуваха с нас, като ни наричаха царе и папи: нали царете и папите са номерирани, първи, втори, трети... А по Нова година пък, на забавата в училището ни облякоха като царе — с корони, с мантии и жезли. Смяха ни се всички.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.